

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXVIII. Magna dæmonis illusio, & tentatio est, ideo orationis studium omittere, quod eam, quam diximus, desolationem & ariditatem in ea experiamur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

nit Adeo ut non id melius sit q; tute atbi-
traris, sed viam, qua te Dominus cupit
deducere; tibi persuadere debeas opti-
mam esse, & tibi magis convenire.

Insuper hæc ipsa amaritudo, afflicto,
crux quam ideo sentis, quod tibi oratio-
nem non pro eo atq; oportet, facere vide-
are, alia & noua consolandi tui ratio esse
potest: quia hæc particulare quoddam Dei
donum, & singularis gratia est, ac tui erga
illum amoris signum: quod nullus sit sine
amore dolor, nulla de non fideliter serui-
endo tristitia ac pœnitentia, sine melius
seruicendi proposito ac voluntate. Hæc pro-
inde angustia & dolor non nisi ex amore
Dei, ac melius seruicendi desiderio enasci-
tur. Si enim non contristareris, nec ange-
reris quod illi male seruias, quod male o-
res, quod omnia tua non pro eo atq; de-
bes exequaris, malum id signum foret, at-
angere & cruciari, quod male his fungi te
pates, bonum id signum est.

Sed hæc tristitia ac dolor tū minuitur,
dum cogitas, hoc, in quantū pena est &
crux, Dei esse voluntatem; cui proinde te
conforma, & ei gratias age. quod hanc ei
placendi voluntatem ac desiderium tibi
indiderit, et si operibus ipsis deficere, nec
conceptæ voluntati respondere videare.

Huc accedit, quod, et si aliud in oratio-
ne non agas, quam quod ibi præsens, in
regia ac diuinæ illius maiestatis cōspectu
adites, magnum nihilominus per hoc ob-
sequium Deo præstes: sicut ad Regum &
Principum terrenorum maiestatem non
parū facere videtur, quod curiæ suæ ma-
gnates & proceres quotidie regiam fre-
quentent, sibi præsentibus adsint, inq; suo
cōspectu assidue versentur. *Bonus homo
qui audit me, & qui vigilat ad fores meas
quotidie, & obseruat ad postes ostii mei.*

Diuinæ maiestatis gloria, conditionis
nostræ mortalis imbecillitas, negotii q;
tractandū suscepimus magnitudo exigit,
ut frequenter ad palatii eius cœlestis ianuā
expectemus: cum vero eam ipse tibi ape-
rire dignabitur, ingentes ob hoc gratias
illi age, si nolit, humilia te, agnoscendo
in corde tuo id minime te promereri; atq;

ita oratio tua semper optima, semper fru-
ctuosissima futura est. Omnibus his aliis
quæ id genus observationibus nos uti o-
porteret, ut in hac desolatione & derelictio-
ne spirituali Dei voluntati cōformemur,
ipsam à manu eius cum magna gratiarum
actione acceptando, ac dicendo, *Saluo a-
maritudo amarissima omnis gratia & bono-
rum plena.*

*Amaritudo
gratia plena.
F. Barthol. de
Martyr. Ar-
chiep. Beacar.
in suo com-
pendio, c. 26.*

CAPVT XXVIII.

*Magna demonis illusio & tentatio,
est, ideo orationis studium omittere,
quod eam quam diximus, desolatio-
nem & ariditatem in ea ex-
periamur.*

EX eo quod dictum est, sequitur, non
paruam diaboli illusionem, grauemq;
tentationē esse, quod quis, dū arido illo
modo suā orationē procedere comperit,
eā aut penitus omittit, aut tā diu ac tam
ferio in ea non perscuerat, persuasum ha-
bens nihil in ea boni sese facere. sed tantū
tempus suū inæquitate perdere. Hæc ingēs
est demonis tentatio, per quā multos, nō
tantum sæculares, verum etiā Religiosos
ab orationis fecit exercitio desistere;
quos quando non potest ad penitus orati-
onē omittendam inducere, eo saltē sen-
sim pellicit, ut tam frequenter ei non in-
sistant, nec tantum ei temporis, quantum
facile possent, impendant.

*Demoni ten-
tatio contra
nationem.*

Multi quidem se orationi dare incipi-
unt, & quamdiu aliquem in ea sentiunt
gustum, & deuotionis affalget malacia,
tandiu eam prout oportet prosequuntur &
continuant; at ariditatis ac distractionis
turbine adueniente, oratio ipsis non tam
oratio, quā noua videtur esse culpa, quia
tanta cum distractione, & tam exigua
cum reuerētia in Dei cōspectu versantur.
Quare sensim orationis exercitium o-
mittunt; rati maius se Deo obsequium
præstuturos, si aliis exercitiis occupatio-
nibus intenderent, quam hoc modo in
oratione versando.

T t 2 Atque

In agonia
proximi ora.

Atque ut hanc in ipsis imbecillitatem
dæmō aduertit, oblata occasione vitur,
& inutiles occasiones ac tentationes iis
orantibus, tam frequenter ingerit, quo i-
psis tempus illud male impensum videat-
tur, ut etiam eos paulatim orationem pe-
nitentis faciat deserere, ac vna cum ea ip-
sum virtutis studium; & subinde etiam longi-
us progrediantur.

Eccles. 6. 10.
Aridū in o-
ratione perse-
uerandum.

Atque ideo constat, multorum exiti-
um & ruinam ab hoc fonte ortum habu-
isse. Vnde Sapiens, *Est amicus socius men-
sa, & non permanebit in die necessitatis.* Deo
gaudere, nemo est quin velit, sed illius
causa laborem aliquem suscipere, & du-
ra perpeti, veri amoris indicium est. Non
est multum, tunc in oratione perseuera-
re, multumque temporis ei impendere,
cum in ea interna cōsolatione perfunde-
ris: fieri enim potest, ut id tue ipsius dele-
ctationis causa, & ex proprio amore faci-
as. Et sane te ideo solum id facere signum
euidens est, quod, cum ea solatia & illicia
tibi desunt, in oratione non perdes. Cū
desolationes, ariditates, & distractiones
Deus immittit, tunc veri amici probantur,
tunc fideles eius serui agnoscuntur ut qui
non proprium commodum, sed pure Dei
Opt. Max. voluntatem & beneplacitum
querunt. Quocirca magna cū humilitate
& patientia tunc temporis in oratione
nos perseuerare oportet, non solum toto
eo quod prescriptum est, tempore, verum
& paulo diutius in ea permanendo (prout
hoc nobis B. P. N. consulit) ut hoc modo
& tentationem superemus, & contra dæ-
monis impetentis machinationes nos vi-
ros strenuos præbeamus.

Quidam o-
rati quia
consolantur.

Palladius eum in rerum cælestium
contemplatione, cellæ cuidam inclusus,
sepe ad dies aliquot exerceret, tantam a-
riditatem in ea se scribit sensisse, tamque
importunis cogitationibus à cacodæmone
exagitatam, ut iam illi in mentem ve-
niret, satius esse hoc exercitium prorsus
relinquere, quod omnem in eo operam
& oleum perderet. Hęc dum cogitat, Ma-
carius Alexandrinum, virum sanctissimū
adit, hancque illi tentationem narrans,

Damoni non
credendum.

consilium & opē ab eo poposcit. Cui Ma-
carius, Quando hæc cogitationes tibi di-
cent, ut exercitium hoc abrumpas, teque
irrito labore sudare, tu è contra ipsis co-
gitationibus tuis dic, *Propter Christum pa-
rietas cellæ istius custodio.* Cōsulebat in quā,
ut perseueraret, ac satis esse crederet se pi-
um hoc opus propter amorem Christi fa-
cere, etsi alium, quam hunc, fructum ex
oratione non esset percepturus.

In Exere. spir.
amot. 13.

Respondio hæc etiam nobis vsui venire
poterit quando simili tentatione pulsabi-
mur. Primarius enim finis, quē in sancto
hoc exercitio præ oculis habere debemus
& intentio, qua ad ipsum audendū, & in
eo manendum est, esse debet, non noster
ipsorum gustus & delectatio; sed, ut bonū
& sanctum quoddā opus faciamus, quo
Deo Opt. Max. placeamus, ei gaudiū affe-
ramus, & aliquatenus satisfaciamus, ac de
debito, quo ei obstricti sumus, aliquid
deminuamus? quod ipse sit is qui est, & ob
innumera, quæ de manu eius recepimus,
beneficia. Cum vero ipse velit, ei que place-
at, me iam hoc loco manere, etsi in eo mi-
hi nihil boni agere videar; hoc sane mihi
sufficit, eoque sum contentus.

In Historia
Lauſiaca.

S. virgo, Catharina Senensis, aliquan-
do Dei permissu, pluribus diebus spiri-
tualibus suis cōsolationibus destituta erat,
& solitum deuotionis feruorem spiritū;
non sentiebat: adhæc variæ cogitationes
carnales, imo & spurcæ imagines, tā im-
portune ei se ingerebant, ut eas à se ab-
gere ipsa neutiquam posset. Attamē, pro-
pter huiusmodi molestiam solita sua pie-
tatis exercitia, non omittebat sed quam
poterat diligentissime & magno studio in-
insistebat, itaque se ipsam alloquebatur
*Tu vilissima peccatrix nullis consolationibus
dignas quid enim? nonne tibi fuerit satis, si
nō damneris, etiā sit toto vita tua tempore hæc
crucis & tenebras ferre deberes? Certe nō ideo
elegisti seruire Deo, ut hic consolationes ab eo
recipias sed ut in calu illo fruaris in aserua.
Surge igitur, & consueta exercitia tua conſe-
quere, Dominoque tuo fidelis permans.*

Palladii ten-
tatio.

Hęc ergo exempla imitemur, & hisce
viri sancti verbis nos solemur, & ad quie-
tem

tem componamus: *Hac mihi sit consolatio, Domine, libenter velle carere omni humano solatio. Et si tua defuerit consolatio, sit mihi tua voluntas & iusta probatio, pro summo solatio.* Si porro huc pertingamus, vt vnica Dei voluntas & beneplacitum sit tota nostra voluntas & beneplacitum, in tantum vt ipsa omnis consolationis carentia vnicum nostrum sit gaudium (quod illa sit Dei voluntas & beneplacitum) tunc demum nostrum gaudium erit verum, & tale quidem, vt nulla prorsus mundi res à nobis id tollere queat.

CA P V T XXIX.

In quo, id quod mox dictum est, exemplis confirmatur.

QUIDAM de primis Ordinis Prædicatorii Patribus, postquam magnæ sanctitatis vitæque purioris exemplo iam annis aliquot in Religione conuersatus esset, nullam tamen in omnibus Religionis exercitiis consolationem gustumque sentiebat, ita vt nec meditatio, nec oratio, nec contemplatio, nec lectio ei saperent. Quod autem multa assidue de fauoribus, & gratis, sensibusque spiritualibus, quibus alii à Deo perfundebantur, narrari audiret, propemodum animum præ desperatione abijciebat. Hinc quadam nocte coram Domini in cruce fixi imagine se prostravit, suamque miseram sortem & desolationem amarissime plangens, his illam verbis appellauit: Semper te, Domine mi, audiui & credidi bonitate & mansuetudine omnibus creaturis anterie; vide ergo, quæso, & recordare me tibi multos annos quam fidelissime seruiuisse, tua causa plurimas tribulationes esse perpeßum, meque tibi soli totum quam libentissime impendisse. Si vel quarta temporis, quo tibi seruiui, parte, tyranno cuius iam immitissimo seruissem, iam dudum is aliquod mihi beneuolentiae signum ostendisset, tum leniter blandique me vel saltem semel alloquendo,

tum amico vultu mihi atridendo: tu vero Domine, nullum prorsus hactenus mihi fauorem ostendisti, imo ne minimam quidem gratiarum carum, quibus alios præuenire soles, recepi; & cum ipsa sis dulcedo, erga me tamen durus es, & centum tyrannis austerior. Quid hoc est, Domine? quid ita id fieri iubes? Hæc dum queritur, tantum subito fragorem circa se excitari audit, tanquam si templum vniuersum à fundamentis subrueretur; & super tabulata superne tantum tamque horrendum tumultum ac strepitum, quasi mille canes omnem contignationem dentibus conserpissent. Ad quem horrorem consternatus, & prope exanimatus, cū respiceret, visurus quidnam esse posset; vidit pone se terribile quoddam & visu terretimum monstrum, dæmonem scilicet: qui ferreo quodam vecte, quem manu tenebat, tam grauem illi ictum impexit, vt in terram corruens exurgere in pedes non posset: sumpta tamen audacia, ad vsque altare vicinum proserpsit, ita elumbis & fractus præ dolore, tanquam si ossa omnia fustibus contusa & luxata essent. Vt ergo Fratres in templum venere Primam canturi, & cum elumbarum & semimortuum videre, subiti huius casus causam ignorantes, eum ad nosodochium domesticum tulerunt: trium vero hebdomadarum spatio, quo grauissimis doloribus est afflictatus, tam teter & intolerabilis odor è corpore eius prodibat, omnemque locum replebat, vt Religiosi eum curaturi & seruituri, nisi obturatis naribus, medicamentisque redolentibus præmuniti, ad eum ingredi non possent. Hoc tempore transacto, vt primum habere melius cepit, & pedibus insistere stultâ suam præsumptionem & superbiam ante omnia expiare voluit. Hinc ad locum, in quo culpam commiserat, reuertit, aliquod in eo culpæ remedium quæsiturus. quare multis cum lacrymis, seque humilitans, longe aliter orare cepit, quam orarat ante: culpam quippe suam confitebatur, seque omni prorsus bono indignum, & pœnas

Humilitate consolationes obissentur, non querelâ.

T t 3 potius